

„moisnikko ette tahhan astuda; siis pan-
„nen ma ommad parrajad rided selga; ja
„nüüd tahhan ma Jummalat ette astuda,
„kes surema auusse wäärt on, kui keik mois-
„nikkud: se olleks siis üks rummal ja nur-
„jato assi, kui ma ka ihho polest ennast
„seks ei walmistaks.“ — Nüüd wöttis ta
surust omma perrega, ja siis koggus ta neid
keik kolko palwed teggema. Ta langes
põlweli, ja tännas lausa healega, ommast
süddamest, Jummalat, keige nende heategge-
miste eest, mis ta minnewal nåddalal tem-
ma rohlest heldussest olli wastowõtnud.
Se jures ei lāinud temmale palwe-rama-
tud egga Katekismust egga lauloramatud
tarwis, sest ta olli keigel nåddalal targas-
te tähhele pannud keik need ükslasid heateg-
gemissed ja kaitsemissed, mis lābbi Jum-
malat tedda olli õnnistanud, ja need juttus-
tas ta keik palwes ülles, kitis se eest Jum-
malat, ja palus tedda süddamega, et ta
isfe

isfe omma pūhha Waimo lābbi tedda õp-
petaks, need heateggemissed õiete moista
ja omma kaswuks tähhele panna. — Pār-
rast sedda istus ta mahha, ja lugges ehk
laulis ramatust üht kaunist waimolikko
laulo, ja kui se olli lõppetatud, siis lug-
ges ta ehk jutlust jutlusse ramatust, ehk ka
üht pari peatükki ue testamenti ramatust,
ja wimaks jälle üht waimolikko laulo. Kui
se olli tehtud, siis ei heitnud ta ennast mit-
te pāwapaiste kätte ehk ahjo peäle magga-
ma, nenda kui se monne tolwase rahwa
wiis on meie maal, waid ta hakkas omma
tallorahwaga seulle juttustama, mis neet-
mad ühheskous ollid luggenud ja kuulnud:
ta küsis neilt, mis iggāuks olli meles pid-
danud, ja mis iggāuks ühhe ehk teise hea-
maenitsusse jures olli mõttelnud, ja an-
dis nendele jälle temma mõtted teada: ja
nenda siis se hommiko, ilma tähhele-pan-
nematta nende kättemahhelt maggusal wi-